

Sufi Trail

Magazine

Fietsen in Turkij, echt waar?

Ellie Halink

Allerzielen

Indy Hoogenboom

De Drie Bronnen Pelgrimsroute

Colette

Fotocollectie

Danny Gooyer

Walking with Rumi

Roelant Meijer

Een Nederlandse Zweed in Turkije

Peter Beltman

VEERTIC

Winter editie 2025 € 5.95

Rumi fietskaravaan

rumitrail.com

"Fiets mee naar de Rumi"

Een unieke mogelijkheid om mee te fietsen met de route makers van de Rumi Trail in Turkije, van Gaziantep naar Konya.

Gaziantep is het verzamelpunt van de fietsploeg. Het is een kleinschalige vrienden fietsavontuur met een maximaal aantal deelnemers van tien fietsers.

Overnachtingen: Kleinschalige accommodaties, home-stays en (wild)kamperen, dus neem je eigen tentje mee. In overleg wordt accommodatie geregeld.

Bepakking: Wat je thuis laat is mooi meegenomen, ieder verzorgd zijn eigen huisje (tent) en spullen.

Hoe lang: de duur is ongeveer vier weken.

Laat de prachtige warme herfst in het bijzondere Turkije, je meenemen over het adembenemende Anatolische plateau, Rumi wacht op je!

Fietskaravaan data, noteer in je agenda

2025 12 september - 14 oktober

2026 11 september - 13 oktober

Tijdens onze **fietskaravaan** draagt iedere deelnemer mede verantwoordelijkheid voor het goede verloop van de tocht. Heen- en terugreis boek je zelf.

Je bepaalt zelf hoe je wilt overnachten, wat en waar je wilt eten en betaalt naar evenredigheid mee aan gemeenschappelijk kosten, uiteraard allemaal in goed overleg.

Je krijgt de beschikking over de Rumi trail **gpx** voor zelfnavigatie en ervaren tochtgenoten maken je wegwijs in het gebruik ervan. Je zorgt zelf voor een goede **reis- annuleringsverzekering**.

Voor informatie en aanmelding:

www.sufitrail.com

sufitrail@gmail.com

06 440 447 90

schroom niet om ons te bellen

Voorwoord Iris Bezuijen

Wat spoken we toch allemaal uit, in onze tijd op aarde, met onze tijd en reisgenoten. Het is maar een fractie van ons wandel- en fietsleven dat we je kunnen laten meebeleven in het clubblad Veertig. De Sufi Trail heeft het geluk met heel veel leuke mensen te mogen reizen en te werken. Maar ook als we thuis zijn, wordt er hard gewerkt. De dagen dat we bezig zijn met het maken van kaarten voor de reisdidsen zijn niet meer te tellen, maar oh zo belangrijk. Daarbij hadden we een grote steun aan Marc Glas die ons de administratie uit handen nam. We hebben veel plezier gehad met Marc en blijven hem koesteren. Verderop in deze editie vind je een eerbetoon aan zijn werk. Na onze wandelreis hebben we wederom een fenomenale fietsreis mogen maken. Met zijn allen vormden we een oergezellig team, waarvan de deelnemers uit meerdere hoeken van het land kwamen. Ellie van het team Lichtenvoorde beschreef haar belevenissen in een artikel dat je verderop kunt lezen, ***Fietsen in Turkije, echt waar?*** Peter uit Zweden legde zijn ervaringen vast in zijn ***Fietskaravaan dagboek*** dat je eveneens in deze editie aantreft. Ook aan kunst geen gebrek deze keer, want de Sufi portretten van Roelant Meijer schitteren wederom, evenals de dichtkunst van Edith Slop Zentveld. Natuurlijk ook deze keer weer een pennenvrucht van onze voordracht, kunstenaar Indy, met als toetje de prachtige foto's van onze fotograaf Danny Gooyer. Zoals je ziet, toch wel weer heel wat voor z'n klein tijdschrift. Iedereen reuze bedankt voor jullie, aandacht, liefde en gezelligheid. We hebben samen een mooie stap in de tijd gezet en mooie anekdotes verzameld voor de doos met herinneringen.

Colofon

Titel Veertig, wintereditie 2025 nummer 5
Eind redacteur Linda Pijl
Redactie team Iris Bezuijen, Sedat Çakır

Met medewerking van: Peter Beltman, Iris Bezuijen, Abdulwahid van Bommel, Sedat Çakır, Colette, Danny Gooyer, Ellie Halink, Indy Hoogenboom, Roelant Meijer, Edith Slop Zentveld

Coverfoto: Iris Bezuijen
Foto's Iris Bezuijen, Sedat Çakır, Ellie Halink, Roelant Meijer, Rita Morsch
Ontwerp logo Merel van Essen
Vormgeving Kees Reniers
Kaartenmaker Rob Polko

Uitgever Stichting Sufi Trail Friends of Rumi and Khorasan Saints
ISSN 2949-950X
E-mail sufitrail@gmail.com
Websites www.sufitrail.com, www.sufitrail.nl, www.driebronnenpelgrimsroute.nl

Abonnementen en losse verkoop:

Deelnemers en donateurs van de Sufi Trail krijgen het Sufi Trail tijdschrift Veertig 2x per jaar gratis. Losse nummers kosten € 5.95 (exclusief portokosten)

Veertig verschijnt 2x per jaar.

Het volgende nummer verschijnt in juni 2025

Kopijdatum: 15 mei 2025

Correspondentieadres

Stichting Sufi Trail, Friends of Rumi and Khorasan Saints
Nieuwe Gracht 108-A, 2011 NM Haarlem. Tel. 06 44 04 47 90

© 2025 Sufi Trail

Alle artikelen mogen met bronvermelding gepubliceerd worden. Indien gewenst kunnen ook de originele opgemaakte bestanden worden opgestuurd.

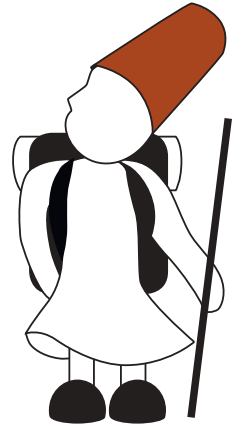

Gedrukt op duurzaam gerecycled papier.
FSC Recycled Credit, CU-COC-819940

Inhoud

- 3 Voorwoord Iris Bezuijen
- 6 Walking with Rumi, Portret van een pelgrimage door Roelant Meijer
Auteur: Roelant Meijer
- 8 Fietsen in Turkije, echt waar?
Auteur: Ellie Halink
- 14 Allerzielen
Auteur: Indy Hoogenboom
- 16 De Drie Bronnen Pelgrimsroute
Auteur: Colette
- 18 Prachtvrouwen die stempelen
Auteur: Sedat Çakır
- 22 De magie van het olifantenpad
Auteur: Abdulwahid van Bommel
- 26 Fotocollectie Danny Gooyer
- 30 Een Nederlandse Zweed in Turkije
Auteur: Peter Beltman
- 40 In memoriam Marc Glas
Een groot gemis
- 41 Gedicht Edith Slop Zentveld
- 43 Agenda
- 46 Nawoord Sedat Çakır
- 47 Boeken

Walking with Rumi

Portret van een pelgrimage
door Roelant Meijer

Net als velen in dit magazine liep ik van Istanbul naar Konya. Veel mensen die ik onderweg ontmoette waren nieuwsgierig waar ik, alleen en te voet, naar onderweg was en vooral waarom. Als ik vertelde over mijn pelgrimage naar de tombe van Rumi en het gesprek zich ontwikkelde, reikte ik hun een hand met kaartjes aan, met citaten van Rumi - in zowel Engels als Turks - en vroeg hen er een uit te kiezen. Het gekozen citaat mochten ze houden. Nadien maakte ik een portretfoto met hun kaartje. Bij deze foto beschreef ik het hoe en wat van onze ontmoeting. Dat publiceerde ik op Instagram. De geportretteerden konden zichzelf zo terugzien, maar ook elkaar. Dit project is al eerder hier onder de aandacht gebracht. Verschillende mensen hebben het resultaat ook kunnen zien in boekvorm of als expositie, bijvoorbeeld op Ameland in Oldeberkoop.

Omdat de ontmoetingen zo mooi zijn bijgaand nogmaals een/enkele van de ontmoetingen die tonen dat het leven mooi en waardevol kan zijn als mensen uit hun hart spreken en open staan voor de ontmoeting.

Nursel zwaait vanaf haar balkon: Thee! Thee! Kom hier! Als ik vanaf de hoofdweg naar de boerderij loop, verwelkomt haar man Rafik me. We klimmen het balkon op. Hij biedt aan dat ik me eerst even kan opfrissen. Als ik terugkom staat de tafel vol met allerlei producten van schapenmelk: kaas, yoghurt, andere yoghurt en het lekkerste vind ik de gezouten boter. Rafik begint te eten alsof hij al tijden niet meer heeft gegeten. En hij moedigt mij aan ook zoveel mogelijk te eten, want ik moet nog naar Konya lopen. Nursel is geamuseerd. Zij vindt het leuk om toeristen uit te nodigen. Vorige week heeft ze ook een Duits gezin uitgenodigd, dat hier voorbij kwam en net als ik de Sufi Trail liep. Ze is een beetje verlegen om een citaat te kiezen, maar haar man zegt: jij bent degene die mensen uitnodigt, dus het is jouw kaartje. Het is duidelijk dat ze het leven met vreugde weet te ervaren, zonder dat ze daarvoor hoeft te reizen. Ze nodigt gewoon de wereld bij haar binnen.

www.roelantmeijer.nl

Reizen brengt kracht en liefde terug in je leven.
- Rumi

Fietsen in Turkije, echt waar?

Ellie Halink

“Wacht nooit bij een grens”, zegt Rumi. Niet denken, terugkrabbelen of afwachten, gewoon doen!

En we hebben het gedaan: Turkije fietsend verkennen. Wat een reis, wat een gastvrijheid, wat een verwondering, wat een ...

Op pelgrimage naar Rumi in Konya

We gaan op bezoek bij Rumi in Konya en daarna door naar de Syrische grens. We, is een groep van vier vrouwen en zeven mannen in leeftijd van 50 tot 71 jaar.

Vanaf het begin gaat het relaxed en hangt er een sfeer van rekening willen houden met elkaar. Dit is goed passend in het uitgangspunt van Iris en Sedat, de organisatoren van deze reis. ‘Je gaat met je vrienden op pad en allemaal draag je bij aan het slagen van de fietstoer’.

Voor een pelgrimage moet je wat doen. De aflat moet verdiend worden. We worden niet teleurgesteld, want steile klimmetjes tot 15% op vaak onverharde wegen worden ons in het vooruitzicht gesteld. Degenen die erbij waren zullen ook niet snel de monsterachtige beklimming van een deel van de wandelroute vergeten. Lopen, duwen, trekken en sleuren aan je fiets, met 32 °C.

Al snel wordt er voorgesteld dat we de bagage laten vervoeren per taxi. De meesten doen mee, maar bij sommigen

zit het ego nog wat in de weg. Niet voor lang, want al snel staan ’s morgens alle tassen klaar.

Het zijn hele oude gronden waar we doorheen fietsen. De Frygische vallei en later de vallei van de oude nomaden. In het verleden woonde de inheemse rondtrekkende bevolking in tenten. Vandaag de dag bestaan de gemeenschappen uit kleinere en grotere dorpen, opgebouwd uit lemen en betonnen huisjes. De woonstijl mag dan veranderd zijn, de gastvrijheid is gebleven.

De zon schijnt en het is een afwisselende route. We fietsen over harde en onverhard wegen door een glooiend landschap. Het is goed te doen en het maakt ons gelukkig om op deze manier onze kilometers weg te trappen.

Veel mensen zijn in de jaren ‘70 en ‘80 vanuit deze regio naar West-Europa vertrokken om er te gaan werken. We worden dan ook regelmatig in het Duits, Nederlands en Vlaams aangesproken. Altijd even hartelijk en met oprechte belangstelling voor ons reilen en zeilen. Ze zijn hier met vakantie of voorgoed teruggekeerd, nu ze met pensioen zijn.

In Konya aangekomen, is de Sufi Trail volbracht. Tijdens een gezellige bijeenkomst krijgen we het bijbehorende certificaat uitgereikt.

Nu kunnen we ons gaan voorbereiden op het tweede deel: het stuk Mecca Trail naar Antakya.

En door gaan we op de Mecca Trail

We kunnen het bijna niet geloven, maar na Konya volgt er een volledig vlakke etappe. Oké, één viaduct kunnen we toestaan, maar meer niet. In het peloton maken we vaart. Het is de dood

of de gladiolen!

Of is er een andere drijfveer die onze goesting aanwakkert? Om eerlijk te zijn wel. We hebben de mogelijkheid om op 80 km onze tent in het wild te plaatsen, of om nog even door te trappen. Kamperen houdt in dat we zonder een enkele voorziening en in de brandende zon komen te staan. Oh ja, we hebben het schepje van Jacob dat hij voor deze gelegenheid wel aan ons wil uitlenen, mochten we 's morgens één en ander willen achterlaten en begraven. Op 120 km lonkt er echter ook een hotelletje. Dat lijkt ons een betere optie en we gaan ervoor. Dat gaat ons wel lukken! Super! Een op hol geslagen peloton hou je niet tegen!

In de verte doemt ook

het Taurus gebergte al op. Bergen zijn voor mij altijd angstaanjagend en indrukwekkend tegelijkertijd. Je wilt om je moeder roepen, maar je ook overgeven aan de machtige natuur en daarvan genieten. Het letterlijke hoogtepunt van deze reis is hier te vinden op de top van een 2000 m berg. De leuke dorpjes, prachtige vergezichten en de rijk gevulde geïmproviseerde lunches tussen de middag blijven ons verrassen en voorzien ons elke keer weer van nieuwe brandstof.

De overnachtingen zijn afwisselend. Vaak een hotel, bij mensen thuis of geïmproviseerd kamperen.

Zo overnachten we ook in de karavanserai van Kurtkulaği. Dit is van

oudsher een rustplaats voor vermoeide reizigers en wij voldoen perfect aan deze definitie.

Denk nu niet dat je dan zonder meer je tent kunt opzetten.

Nee, eerst begroeten bij het theehuis, verhalen uitwisselen, het laatste nieuws delen, een rondje thee en nog een rondje thee. Pas na het derde rondje thee kunnen we de boodschappen gaan inslaan en onze bestelling bij de bakker doen. De kennismaking past in de oude gebruiken van de historie: aandacht en tijd voor je gast. De film is afgelast en de dansavond wordt uitgesteld. We kunnen dan ook zonder schuldgevoel om

19:00 uur ons slaapmatje opzoeken. Heerlijk! De volgende ochtend worden we wakker van een fikse vlaggerige wind.

Tijdens het ontbijt in het theehuis wordt de uitbater toch wat zenuwachtig van ons. Hij wil het graag goed doen, maar wij zijn inmiddels een strak georganiseerd team dat het op hun eigen manier doet. Met een mooie

onkostenvergoeding wordt alles weer gladgestreken.

Dichterbij Antakya komend, zien we geleidelijk aan de enorme verwoestingen in beeld komen die de aardbeving van 2023 hier heeft aangericht.

Verschrikkelijk en niet te bevatten, maar het is ook het verhaal van de veerkracht, hoop en wederopbouw die een gemeenschap aan de dag legt. Inmiddels zijn de tenten vervangen door containerwoningen en gaan de kinderen weer naar school. De lokale markt is groot en druk. Een luid toeterende bruiloftsstoet trekt voorbij. Het leven gaat door, dat is duidelijk. Aan de zichtbare schade wordt hard gewerkt. Voor al het niet zichtbare leed hopen we dat mensen de hulp krijgen die nodig is om te kunnen herstellen.

Van hieruit gaan we met de bus terug naar Adana. Alle fietsen kunnen mee in één bus. Bijzonder is dat je een buskaartje koopt voor jezelf, maar de fiets moet je afrekenen met de chauffeur. Ja en die kijkt steeds bedenkelijker. Het is moeilijk, moeilijk, bijna onmogelijk. Collega's worden erbij gehaald en met iedere frons die erbij komt, verdubbelde de prijs. Sedat kent het spel en de prijs wordt uiteindelijk gemiddeld.

We kunnen vertrekken!

4 weken lang hebben we als ontdekkingsreizigers door Turkije gefietst. Het land heeft zich voor ons geopend en heel veel gegeven. Met dank aan de hartelijke bewoners, hun ongekende gastvrijheid, het natuurschoon, het heerlijke eten en de rijke tradities. En natuurlijk aan Iris, Sedat, Mehmet en de andere groepsgenoten. 'Over de grens gaan' is meer dan de moeite waard gebleken.

Gefietst: Istanbul-Konya-Antakya 1441 km.

Allerzielen

zaterdag 2 november 2024

Negen stralende zielen (Iris, Sedat, John, Marein, Gerda, Anneke, Constance, Annelies en ik) gingen op pad met een kraakheldere zon aan de hemel. Marieke was er niet vandaag, de deur was op slot. Door naar het Oesdom waar Nellie zeer blij verrast was met onze komst. Maar natuurlijk vooral met Iris en Sedat want zij hadden elkaar een poos niet gezien. Dubbele boksen: (met twee handen in een boks tegen elkaar, dus vier handen in totaal). Heerlijk om te zien. Het gemoed was goed en de sfeer zat er goed in. Ik wist niet precies wat Allerzielen inhield, totdat ik Constance voor de eerste keer ontmoette. Zij vertelde mij dat Allerzielen het gedenken is van mensen die ons ontvallen zijn. Tevens vierten we dat het leven de dood heeft overwonnen. De dood is niet het einde. Ik vond het een mooie. Tel daarbij op de Zikr van dag 18 uit het boekje: Ana al-Haqq, ofwel ik ben de waarheid, van de Soefi heilige Mansur al Halladj. Kun je je voorstellen dat deze dag een mystiek laagje had?

Na uitgebreid Nellie te hebben uitgezwaaid en het lekkers te hebben gedeeld, gaan we door naar de Egmondse. En onderweg zeg ik tegen Sedat: Mijn benen lopen lekker vandaag! Sedat: 'Mijn benen lopen altijd lekker!' Wat heerlijk lijkt me dat, Sedat! Gerda heeft na de koffie de trail verlaten. Annette heeft zich na wat vertraging met haar trein bij ons gevoegd en zo zijn we weer met negen. In Egmond-Binnen

draag ik het gedicht van Edith voor en ik voel kippenvel op mijn rug. Het is doodstil en ik geniet hier zo van!

Kort daarop ontmoeten we Cor met een lap onder zijn linkeroog. Hij had, tijdens een voetreis in Turkije, langs de rand van een snelweg een val gemaakt, terwijl hij een zware rugzak droeg. Hij vertelde dan niet te proberen je val te breken met je handen, want dan kun je je polsen breken. Ik dacht: Hoe kun je die reflexen onderdrukken en bewonderde hem in stilte. We dronken samen koffie in de zon, maar de wind was straf; een novemberige wind zei ik tegen Marein. Ik bekeek het tafereel hoe een ieder haar/zijn stempels verzamelde, zes keer, 18, of 54 keer gelopen. Er verschijnt een glimlach om mijn mondhoeken als ik zie dat het doel lijkt de stempel precies in het midden van het rondje te krijgen, ondoenlijk als je het mij vraagt!

Oké oké, een heel klein uitstapje over mijn Zikr van die dag: met mijn hand op mijn hart liep ik over die dijk in stilte en in mijn waarheid. En leek het nu net of de wind juist met het riet speelde toen ik langsliep? Magisch voelde het. Een blauwe reiger in de lucht en een andere erachteraan, terwijl ze toch solitair leven. Mijn hoofd vond er van alles van, maar ik liet het even zo zijn en liet me zakken in de magie van dat moment. Dat kan ik eenieder aanraden! Even later zitten we met 8 op de metalen bank, Annelies had zojuist dag gezegd. En weer kwam er lekkers uit die onuitputtelijke tas van John en ook Annette verwende ons met chocola. Even zo een gezellig momentje met de hele groep. Kort daarna heb ik

zelf de route afgetopt richting station, mijn benen gingen niet zo lekker meer. Dus hoe dit verhaal precies afgelopen is, zullen we nooit weten. Ik vond het een

dag met een gouden randje. Dank jullie wel lieverds voor weer een bijzondere herinnering!!

Indy - Voordrachtskunstenaar

De Drie Bronnen Pelgrimsroute

Zaterdag 23 november 2024 hadden drie vrouwen met John afgesproken dat we de Pelgrimsroute gingen lopen. John heeft ons vaak verteld over De drie bronnen Pelgrimsroute. Ik was een van de drie vrouwen en wij hebben de route voor het eerst gelopen.

We zijn met de trein naar Heiloo gegaan. De groep die meeliep, werd ontvangen in De Willibrorduskerk vlakbij het station. De vrijwilligers die ons ontvingen waren hartstikke aardig. Voordat de groep compleet was, hebben we het labyrint gelopen. Ik voelde mij weer een kind dat voor de eerste keer iets leuk en nieuw deed.

Toen de groep compleet was, zijn we gaan lopen. We liepen met verschillende mensen uit verschillende steden: Heiloo, Zwolle, Utrecht, Amsterdam, Haarlem. Sommigen hadden de route al vaker gelopen. Het was waterkoud, maar het regende gelukkig niet. Onderweg pauzeren we in een winkel, waar we warm ontvangen werden door de vrijwilligers, Leo en Nellie. Zij communiceerden met ons op een fijne manier, terwijl ze tegelijkertijd de winkel en het cafetaria gedeelte in de gaten hielden. De omgeving is het zonder meer waard om te bekijken. Zo is er een prachtige tuin met een heuse bron: de Adelbertusput. Hier konden we ons flesje vullen. Ook is er een mooie kerk met weinig goud, maar wel veel hout. Na de koffie met appeltaart, gingen we verder.

We kwamen op een mooie plek. Ik denk dat het de Abdijs Albertus Akker was. Hier hadden twee van de deelnemers, Iris en Sedat, 's ochtends al koffie en thee gebracht. John had mandarijnen gekocht. Er woont hier ook een man, genaamd Cor. Buiten staat een tafel met een bank in een soort van prieel. Hier mochten we onze pauze houden. Heel ongedwongen, prettig en mooi.

Daarna gingen we naar de akkers en het Monnikenpad. Groen, vlak, grijs, met wind in de oren, lopen in modder en niet op sandalen zoals vroeger, maar op beschermende schoenen. We zagen prachtige paarden of pony's rondjes rijden, zo mooi. Toen kwamen we op een punt waar een groepje verderging en een ander groepje een kortere weg naar het station nam. We hebben hartelijk afscheid van elkaar genomen.

Tijdens het wandelen heb ik gesprekken gevoerd met verschillende mensen, over uiteenlopende onderwerpen. Wat mij opviel, is dat iedereen een open houding had en soms zonder moeite over zichzelf sprak, maar ook over kleine dingen die het leven aangenaam maken. Ook al ben ik niet gelovig opgevoed, ik heb interesse in de geschiedenis en de beleving van de mensen. De personen met wie ik heb gesproken, wilden vooral in harmonie leven, met oog voor de verschillen, maar zonder hun eigen beleving op te dringen.

Omdat sommige mensen de route al 60 keer hadden gelopen, hebben we het over de kracht van de herhaling gehad: zorgen of kleine ergernissen achter zich laten, lopen in verschillende seizoenen, het leren kijken naar de natuur en de kleine verschillen, praten met mensen die je misschien nooit meer zal zien, of die je leert beter kennen, juist dankzij de herhaling. Zie het als een soort losse structuur geven aan je leven door meerdere zaterdagen keer op keer de Drie Bronnen te lopen. Dit zijn mijn

woorden, maar ik denk dat het tijdens de gesprekken onderweg beter is gezegd.

Dit is mijn verhaal. Mijn dank aan John Haver die ons mee heeft genomen en aan alle mensen die de tocht zeer aangenaam en plezierig hebben gemaakt. Ik eindig met een gedicht wat een vrouw op de route heeft geschreven. Zij schrijft elke week een gedicht voor degenen die de pelgrimsroute lopen.

Colette, 23 november 2024

Prachtvrouwen die stempelen

Stempelen en pelgrimeren zijn van die heilige eenheden die al vele eeuwen bij elkaar horen, zoals slagroom op een taart, mosterd op hutspot en de drie bronnen pelgrimsroute wandelen op een zonnige dag met een ijsje.

Wij horen bij de gelukkige pelgrims die in ieder geval een stempel, vaak een taartje en af toe een ijsje krijgen.

Op een dag kwam er een moment dat we een ervaren wandelvrouw nodig hadden. Eentje met de nodige pelgrimkilometers in de benen om het een en ander in gang te kunnen zetten. We vonden die in Maud Leenhout.

Doorgaans lijken we zomaar overal binnen te stappen, maar de harde werkelijkheid is dat we diep van binnen verlegen zijn. Dankzij Maud kwam daar verandering in. Zij stapte zonder te

aarzelen de Willibrordus kerk in Heiloo binnen. Hier kregen we een warm welkom van Marieke Hoetjes die ons blij maakte met onze eerste stempeltjes en een uitleg. Daarna stapte ze zonder vrees de Oesdom binnen en vroeg of ze onze kaarten konden afstempelen. Bij de kassa hadden ze echter geen stempels. Nellie, die achter de kassa stond, zei dat ze de week daarop wel een zou hebben. Die week daarop was er niet één stempel, maar kregen we er zelfs twee. Wat een weelde! In een keer waren we dankzij deze drie krachtige vrouwen van een stempelloze kaart naar drie stempels gegaan.

Daar bleef het natuurlijk niet bij. Stiekem wilden we ook een eigen stempel. Tijd voor een stempel van Iris. Met een prachtige Iris in het midden, omgeven door groen, want dat past bij haar. Groen en vrolijk.

Niet lang daarna heeft Iris een mooi stempel voor Gerda ontworpen. Het is een pioenroos genaamd Catharina Fontijn. Hiermee wordt de verbinding gelegd tussen Gerda, haar familie en de drie bronnen pelgrimsroute. Herhaling en verbinding is het motto van deze Drie bronnen pelgrimsroute. Leuk om te vermelden trouwens is dat Gerda de eerste pelgrim was die ooit het startpakket heeft besteld.

Merel van Essen heeft niet alleen het ontwerp voor de Sufi poppetje gemaakt, maar ook de gidsen en de bijbehorende huisstijl ontworpen. Het was vanzelfsprekend dat haar tekenende hand op haar stempel zou komen. Merel komt af en toe wandelen. Als

je een stempel van haar hebt, dan mag je het koesteren.

Marleen Akkermans was er ook heel vroeg bij. Met zo nu en dan wat extra dagen had ze zo alle veertig dagen gelopen. Ze heeft ze niet alleen gelopen, maar ook verfraaid met zelfgebreide hartjes. Deze hartjes maken de route herkenbaarder en meteen makkelijker om te lopen.

Fatima Maria Bourri, hand van Fatima, geneeskrachtig, zelfverzekerd en standvastig. Dat is onze Fatima ook; als zij erbij is, voel je je beter en door haar standvastigheid maakt ze dat jij je ook zelfverzekerder voelt.

Hester Koning. Hester werd in de trein door een van de mede pelgrims aangesproken of zij ook in Heiloo was om mee te lopen. Eigenlijk kwam ze voor een andere wandeling met haar leerlingen, maar haar nieuwsgierigheid was aangewakkerd en ze kwam ons gedag zeggen.

Het stempel van Noëlle Sant is er een met gezag. Maar wel van de feestelijke kant, Noëlle is de dagvoorzitter van de wandelkaravaan. En daarbij hoort natuurlijk een stempel bij. Op onze reis in 2022, de allereerste editie van de wandelkaravaan, was Noëlle ook gelijk van de vrolijke noot met een leuk verkleedevenement in traditionele kledij van de Ottomanen! Ze is niet alleen

dagvoorzitter, maar werd ook onze wandelvoorzitter. En daar bleef het niet bij. Er volgen nog vele leuke vele evenementen die bezegeld zijn met het stempel van onze dagvoorzitter. Geen wandeldag compleet zonder onze wandelvoorzitter. Noëlle zelf is lang en Inshallah ook nog lange tijd met ons verbonden. Haar mooie stempel en de vele mooie momenten die we met elkaar meegemaakt en gevierd hebben, zijn daar getuige van.

Over vieren gesproken hebben we natuurlijk ook de feestcommissie en dat is wel de wederhelft van ons superteam. Leni de Vries werd samen met Fikri Bekbas ons steun en toeverlaat op de wandelkaravaan en ze vormden het superteam in de volgauto die ons regelmatig redden van een vastgelopen expeditie, of gewoon met een doos ayan en komkommers. Leni heeft een mooie stempel met uiltjes, al teken van haar wijze besluiten en natuurlijk het predicaat de feestcommissie.

In het mooie Türkiye woont een lief Zeeuws meisje! Linda Pijl ons beginpunt van de Sufi Trail, ze woont vlak bij Yalova en heeft heel wat meer dan alleen een stempel. Ze is het logistiek brein achter heel wat Sufi merchandise en natuurlijk onze kunstenares van de steentjes, de Sufi Yolu startpoort in Kurtköy bij camping Ormanika van Ahmet Yigit. Maar Linda heeft ook een stempel:

‘wandelen met Linda’ met, hoe kan het ook anders, een zelfgetekende wandelende Linda.

Annelies Coenders heeft een voorliefde om achter haaien aan te surfen zou je denken als je haar stempel ziet. Niets is minder waar. Wil je een stempel van haar en het verhaal achter haar stempel horen? Kom dan eens mee wandelen.

De magie van het olifantenpad

Abdulwahid van Bommel

Olifantenpaadjes ontstaan doordat mensen niet over de weg lopen maar een kortere route kiezen, bijvoorbeeld door een bosje of over het gras. Als genoeg mensen dat doen, ontstaat er vanzelf een nieuw uitgesleten olifantenpaadje. Waar een olifantenpad het gemak van de mens dient, doet het bewandelen van een geitenpaadje dat juist niet. Een geitenpaadje is een smal, voor mensen slecht begaanbaar of gevaarlijk pad waarover geiten gewoon zijn te lopen. Geitenpaadjes hebben een tijdelijk karakter of zijn niet altijd herkenbaar als pad. Zo kan hoogstaand gras zijn platgetreden, maar het is niet uitgesleten zoals bij een olifantenpad. De term olifantenpad wordt ook als metafoor gebruikt voor pragmatische oplossingen om (opgelegde) beperkingen te omzeilen, die na verloop van tijd door steeds meer mensen worden gevolgd. Zo ook in het gebruik van software. Een voorbeeld hiervan is het gebruik van hashtags in de sociale media. Steeds meer mensen gingen deze gebruiken en na verloop van tijd werd de hashtag als officiële toepassing geïntegreerd.

De waarheidzoekende student dient te weten dat de weg naar de bron van de levenswet op een kandelaar lijkt die de weg toont. Door de kandelaar in uw hand te nemen, heeft u de weg nog niet betreden. Het is het licht van de

kandelaar die de weg begaanbaar maakt. De weg die zich nu voor u uitstrekt, is Tariqa – het pad. Wanneer u het doel van de reis bereikt, is dat de waarheid. De geschriften zeggen: 'Indien waarheden overal en voor iedereen toegankelijk waren, zouden de wegen en paden dwaalwegen zijn.'

Je hebt beproevingen doorstaan en examens gehaald en bent naar deze wereld gekomen, maar weet je welk pad je wilt inslaan? Als je het niet weet, sta dan open om je weg zichtbaar te maken door je pad te verlichten. Zeg niet dat je op deze weg nergens heen kan. In de droom beweeg je rustig van links naar rechts, maar weet je dan welke kant je op gaat? Sluit je ogen, neem afstand van de uiterlijke schijnwereld waarin je leeft. Geef je over aan je gids die je pad zal verlichten. Het pad begint met je eerste stap, zet die eerste stap, dat is het pad. Het pad der waarheid wordt zichtbaar naarmate je als reiziger meer licht ontvangt. Naarmate het ene zelf zich verheugd met het andere, neemt de duisternis toe. Hierdoor wordt het pad van de belijder soms verdeeld door meerdere vormen, waardoor het pad naar je ware zelf belemmerd wordt. Het ware pad overstijgt alle vormen.

Een olifantenpad is een shortcut. Net zoals de wandelaar een binnenwegje neemt als kleine daad van anarchie.

Sufi Trail de eerste olifanten op Geitenpaadjes

Fotocollectie Danny

© Danny Gooyer

wandelkaravaan 2024

Een Nederlandse Zweed in Turkije

Fietsdagboek 2024 van Peter Beltman

Istanboel 26 september 26 °C

Wauw, wat een start van deze reis, zoveel indrukken. De reis van Kopenhagen naar Istanbul verliep vlot. Istanbul is enorm, indrukwekkend, vriendelijk, chaotisch en nog veel meer. Ik heb geweldige mensen ontmoet, waaronder een deel van het Sufi-fietssteam voor de komende 14 dagen naar Konya.

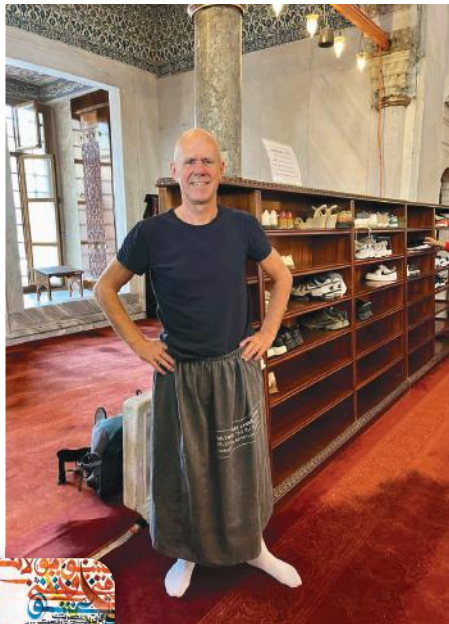
Yalova 27 september 29 °C

Vanochtend verlieten we Istanbul en namen we de veerboot naar Yalova. Jacob voegde zich bij ons en samen reden we zuidwaarts, langs de Sufi Trail naar Kurtköy. Het voelde goed om op het platteland te zijn. Weg van alle drukte die je in een grote stad ervaart. Het was een korte etappe, maar wel met af en toe geniepig steile grindwegen. Een opwarmertje voor morgen. Op de camping ontmoetten we de andere Sufi fietsers. Na het gastvrije introductierondje van Sedat sloten we de dag af met een heerlijke maaltijd.

Kurtköy - Keramet 28 september 32 °C

Vandaag was het een dag met mooie uitzichten, klimmen en luxe.

Nadat we onze tent hadden ingepakt die erg nat was van de hoge

luchtvochtigheid van de afgelopen nacht en genoten hadden van ons ontbijt, begonnen we de tocht met een pittige klim. We fietsen zuidwaarts richting Orhangazi. Vandaag kiezen we ervoor om gebruik te maken van de taxiservice. Deze zal onze zware tassen naar het volgende station vervoeren. De honden van

de camping begeleidden ons de eerste kilometer de bergen in.

We hadden een prachtig uitzicht over het meer van Iznik. Na een aangename lunch in Yeniköy wachtte ons bij aankomst in het pension een leuke verrassing. Het hostel had een zwembad!

We hingen onze nat ingepakte spullen

buiten te drogen en sloten de dag af met een heerlijk groepsdiner.

Keramet - Osmaneli 29 september 31 °C

Na een zeer aangenaam ontbijt, geserveerd door onze geweldige gastheer, checkten we onze fietsen en vingen we aan met de volgende etappe. Afhankelijk van de routevoorkeuren splitsen we ons op in kleinere groepen. We begonnen op een hoofdweg. Het was zondag waardoor er niet al te veel verkeer was. Na een koffie/theepauze in Iznik gingen we weer verder. We maakten korte afstanden over verharde en onverharde wegen. Door een misverstand hebben we een stuk van de wandelweg gevolgd in plaats van het fietspad. Dit was echt zwaar. Zelfs zonder onze tassen moesten we af en toe lopen. Maar we hebben het allemaal gehaald. Supersterk. De beloning was een afdaling van ongeveer 8 km. Bijna tot aan onze

bestemming, het stadje Osmaneli. Hier ontmoetten we de anderen en konden we onze ervaringen uitwisselen. Wat een geweldige dag was dit! We sloten af met een héél lekker ijsje op basis van geitenmelk.

Osmaneli - Söğüt 30 september 18 °C

De tocht begint met regen, regen en nog eens regen, een lekke band, kapotte derailleur en grindwegen die in modderwegen veranderen. De modder/klei blijft overal aan onze fietsen plakken.

Maar de stemming was goed. De saamhorigheid binnen de groep is groot. En toen eenmaal de zon verscheen, waren de uitzichten prachtig. We hadden onze koffie en/of theepauze en kwamen allemaal veilig aan in Söğüt.

Söğüt - Eskişehir 1 oktober 13 °C

De Sufi fietskaravaan werd door de Turkse nationale televisie gevraagd mee te werken aan een televisie-intake. Wauw, dat is spannend en meteen een goede promotie. Wij zijn benieuwd naar

het resultaat. Helaas konden Jacob en ik ons team niet vergezellen. Wij twee hadden een andere fietsroute gekozen en die paste niet in het plaatje van de televisieopname. Jacob en ik besloten onze gekozen route te fietsen, terwijl de anderen het Turkse tv-team volgden. We spraken af elkaar weer te ontmoeten voor de lunch in Uludere.

Vanaf Söğüt kregen Jacob en ik meteen te maken met heel wat hoogtemeters. Maar het geweldige uitzicht deed ons de inspanning vergeten. Na de reünie hebben we samen een lunch georganiseerd in het plaatselijke theehuis. Het laatste stuk was makkelijker. We reden min of meer alleen maar bergafwaarts en geholpen door een aangename rugwind kwamen we aan in de grote stad Eskişehir. Een mooie stad voor een hersteldag en een bezoekje aan een Turks badhuis.

Eskişehir 2 oktober 16 °C

In universiteitsstad Eskişehir nemen

we met zijn allen een rustdag. In de ochtend brachten we een bezoek aan een Turks badhuis (hammam), waar we genoten van een sauna, het scrubben, wassen en een

massage. We voelden ons als herboren en klaar voor de volgende fietsetappe. Gedurende de dag verzamelden Hassan en Jopi fietsonderdelen om kapotte te vervangen. We hebben het verder

rustig aan gedaan, een beetje door de binnenstad geslenterd, de "houten bazaar" (huizen uit de Ottomaanse periode) bewonderd, beeldhouwwerken bekeken en lekker gegeten in een van de vele restaurants. We namen afscheid van Hassan, die na een lange fietsvakantie weer naar zijn gezin terugging. Morgen gaan we weer op de fiets.

Eskişehir - Aslanbeyli 3 oktober 24 °C

We lieten onze bagage achter bij het taxi station in Eskişehir en begonnen aan de volgende rit. Iedereen was blij om na een rustdag weer op de fiets te zitten. Jopi reed die dag niet mee, zij zou zich bij onze aankomst in Aslanbeyli weer bij ons voegen. De uitzichten waren die dag verbluffend. Ze deden me denken aan 'Er was eens in het Westen'. De route hield ons vandaag op een hoogte van ongeveer 1000 meter. Na regen en modder eerder deze week

hadden we vandaag een strakblauwe lucht en 25 graden. We passeerden verschillende herders. Wees aardig voor de honden, zij beschermen de kudde, was ons verteld. Gelukkig hadden we Mehmet die wist hoe we hiermee om moesten gaan.

Na een theestop en een late lunch kwamen we aan in Aslanbeyli. Onze slaappleaats was deze nacht in het soeficomplex van het dorp. Na een uitstekend diner in Seyitgazi gingen we terug naar ons “klooster” en deden onze slaapzakken aan.

Aslanbeyli - Çukurca 4 oktober 27 °C

Na een goede nachtrust in de prachtige soefi(klooster)accommodatie hebben we onze koffers gepakt. We fietsten de paar kilometer bergafwaarts naar ons ontbijt, Jopi inbegrepen, in hetzelfde restaurant waar we de avond

ervoor gegeten hadden. Het podium van die dag toonde ons opnieuw

adembenemende uitzichten.

De foto's spreken voor zich. We kwamen vroeg in de middag aan op het (Nederlandse) camping/hostel van Ben. Een prachtig houten huis (zie foto) op het platteland. Na de lunch hadden we nog genoeg tijd om het Doğanlı-fort te ontdekken, niet zover uit de buurt van Çukurca. Het fort dateert uit de

Frygisch periode (8e eeuw voor

Christus). Verder zagen we fascinerende rotskastelen en diervormen, alles uitgehouwen in het gebergte. Daarna terug naar huis, een beetje ontspannen en als afsluiter een gezellig (het beste tot nu toe) diner uit Bens keuken.

Çukurca - Emirdağ 5 oktober 24 °C

De volgende ochtend namen we afscheid van Ben en nadat we onze flessen hadden gevuld met heerlijk

bronwater begonnen we aan onze volgende tour. We hielden een theepauze in Han, waarna we onze reis vervolgden. Het landschap veranderde gedurende de dag een paar keer van minder naar strakker bos langs de Frygische vallei, om plotseling over te gaan in een steppe met oneindige vergezichten. Alert waren we bij ontmoetingen met de herdershonden. Iets wat overigens prima uitpakte. De laatste 15 km gingen min of meer bergafwaarts, zodat we vroeg in de middag al aankwamen bij ons hotel. 's Avonds hadden we een weerzien met Hasan, die samen met zijn vrouw en nog een paar vrienden bij ons kwam eten. Zoveel leuke mensen waren het allemaal bij elkaar. Tevens werd er nog een prachtige aankondiging gevierd: Sedat werd weer "opa". Hiep hiep hoera! Wat een mooie dag!

Emirdağ - Çay 6 oktober 23 °C

Vandaag vertrokken we in twee groepen naar de stad Çay. Een groep nam een kortere route, om zwaar klimmen te vermijden. Jacob en ik namen de oorspronkelijke route. Wij hebben geen spijt gehad van onze keuze. Het was op bepaalde stukken zwaar klimmen, maar de beloning was boven verwachting. De stilte, het één zijn met de natuur, dat geeft je een goed gevoel. Dat was tijdens de fietstocht van vandaag zeker het geval. We ontmoetten ook verschillende herders met hun kuddes, uit de vele kleine dorpjes, die herinnerden aan de nomadische levensstijl die ze vroeger hadden. We voegden ons in Kemer kaya weer bij de groep, waarna we samen het pad vervolgden. Na de lunch in Bolvadin vingen we aan voor de laatste "stoffige" 10 km naar Çay. Beetje bij beetje komen we steeds dichterbij Konya. Nog maar 3

dagen te gaan.

Çay - Akşehir 7 oktober 22 °C

Vergeleken met gisteren, deze dag heel andere landschappen. In plaats van panoramische uitzichten passeerden we veel kleine dorpjes. Aanvankelijk zagen we alleen boeren met hun vee op de weg. Omdat we al vroeg op pad waren, kwamen we er een flink aantal tegen. Eén kudde (op de foto) had maar liefst 300 koeien verzameld in het centrum van het dorp. Een verbazingwekkend gezicht. Na een tijdje veranderde het landschap in kersengarden zo ver als het oog reikte. De kleine steden die we passeerden, leken erg levendig en welvarend. De mensen daar zijn zo aardig en vriendelijk. Vaak werden we uitgenodigd voor een glaasje thee of gewoon zomaar voor een praatje. Toen we in Akşehir aankwamen, ontmoetten we Sedat, Iris en Mehmet

bij de fietsenwinkel. Omdat zij drie weken geleden in Wenen al waren begonnen met fietsen, was er een onderhoudsbeurt nodig. Jopi had zich bij hen aangesloten. We waren aangekomen in Akşehir, de stad van soefimeester Nasreddin Hodja, de meester van de humor/het lachen.

Akşehir - Derbent 8 oktober 25 °C

We verlieten de stad van meester Nasreddin Hodja. Een deel van de groep moest eerst de fietsen ophalen bij het fietsreparatie-/servicestation. Helaas bleek dat niet alle fietsen in staat waren om de 85 km naar Derbent af te leggen. Geen probleem, er werd een vrachtwagen geregeld en uiteindelijk werden er vier fietsen vervoerd naar ons volgende adres.

Het andere deel van onze bende had Akşehir eerder verlaten en was al onderweg. Na een pauze voor thee

ook geen saaie laatste dag worden. We hebben als groep ontzettend veel plezier gehad, maar bovenal hebben we ook allemaal een uitzonderlijke sportieve prestatie geleverd. Geen enkele etappe de afgelopen twee weken was helemaal vlak, ook die van vandaag niet. Sedat raadde ons aan om de originele route te volgen, vooral vanaf Küçükmühsine. Dit is misschien wel een van de mooiste dorpen van Turkije en een kleine versie van Cappadocië. Vanaf dit leuke dorp ging het ongeveer 4 km steil omhoog naar het hoogste punt van de soefi-route, op 1650 meter hoogte. Met of zonder tassen, iedereen moest met de fiets aan de hand lopen om de top te kunnen bereiken. Maar het was de moeite waard. Eenmaal boven wachtte ons een geweldig uitzicht over een uitgestrekt woestijnlandschap.

Nadat we van deze ervaring genoten

en nog een pauze in Başköy voor de lunch, vorderden we gestaag naar ons volgende slaapadres. Onderweg mochten we nog een top van 1550 m bedwingen. Aangekomen in Derbent werden we verwelkomd en verrast door onze gastheer met water en vers fruit, waaronder mandarijnen, aardbeien en walnoten. Wat een service. Na het eten waren we allemaal moe en gingen we naar onze kamers. Morgen de laatste etappe van het eerste deel. Op naar Konya!

Derbent - Konya 9 oktober 29 °C

Nog één dag en we hebben het gehaald. Dan hebben we de soefi-route naar Konya voltooid. En het zou beslist

hadden, maakten we een zware rit bergafwaarts naar Tatköy. Hier hielden we onze lunchpauze. Na de laatste kilometers van deze tocht verscheen de grote stad Konya aan de horizon., wat een indrukwekkend gezicht! Een enorme moderne stad die meerdere miljoenen inwoners telt. We kwamen aan op het centrale plein, vlak bij het graf van Mevlana Rumi, en vierden het einde van het soefipad. Morgen, woensdag, hebben we een rustdag, bezoeken we uiteraard de soefi-wervelende derwisjen, het Rumi-graf en ontdekken we Konya.

Vrijdag vervolgt de groep een deel van

de Mecca Trail naar Antakya.

Link naar PolarSteps in de originele Engelstalige versie www.polarsteps.com/

SUFI

Fiets Karavaan

In memoriam Marc Glas

Een groot gemis, onze Marc, waarvan we helaas afscheid moesten nemen. Maar wat hebben we leuk gehad. Toen Marc Glas bij ons kwam om als vrijwilliger onze administratieve werkzaamheden te doen, vertelde hij over zijn werkgeschiedenis. Met open mond luisterden we naar het relaas van zijn imposante werk carrière. Sedat werd al helemaal enthousiast en zag Marc meteen al als de secretaris van de Sultans Trail.

Marc legde uit dat hij echt geen zwaar werk meer kon doen in verband met zijn ziekte. Hij werd zodoende de administrateur van de Sufi Trail.

Marc vertelde enthousiast over de vele projecten die hij had gedaan bij de overheid, wij waren gelijk gek op Marc en er volgden vrolijke donderdagen. Samen met Diane Harkes van de Sultans Trail vormden we het administratieteam op de donderdagen. We aten taartjes, vertelden verhalen over het leven, de alledaagse bezigheden en lachen was geen uitzondering.

De geveugelde uitspraak van Marc: "Alles onder de vijftigduizend kijken we niet naar". Dit was een referentie aan de overheidsprojecten waar Marc had gewerkt en we moesten er ontzettend om lachen, omdat het bij ons tot op de cent uitgeplozen werd. En dat gebeurde ook tot in de vezels werd de administratie opgezet en uitgezocht tot op de cent. Nog nooit hadden we met zoveel plezier de administratie gedaan.

Marc stelde voor om een mapje te

maken met de tekst, nog te verwerken in Digi-btw. Ik hoefde alleen maar alles daar in te zetten en zo werd alles twee jaar lang uit handen genomen. Als we op reis waren regelde Marc alles. Een verlichting van het werk die me altijd zal heugen. Diane en Marc wisselden kennis uit en Marc wist altijd raad. Een administratief zwaargewicht met een enorme kennis en ervaring.

We zijn Marc heel erg dankbaar voor de tijd die we samen mochten doorbrengen, de onvergetelijke donderdagen en de afscheidsmiddag bij Marc thuis. Hier leerden we ook zijn vrouw Charlotte kennen en de huiskip. Het was enorm gezellig, zoals altijd, alleen volgde kort daarop helaas het echte afscheid. We hebben de zorgvuldig en liefdevol samengestelde foto's en muziek door zijn dochters, vrouw Charlotte en Marc zelf met tranen bekeken. Wat een gemis. We wensen de familie, vrienden en nabestaande heel veel sterkte de komende tijd en we zullen Marc koesteren en eren voor de mooie geluksmomenten die hij heeft verspreid.

Ben je al hier geweest

Ben je al hier geweest?

Ben je al eens daar geweest?

Ben je al HIER NU geweest?

Ja, altijd

Om er te zijn of snel weer weg te gaan?

Bestaan

Altijd aan

Waar zal HET vandaag bij stil staan?

Persoonlijk lijkt het over gisteren of
morgen te gaan

Dichtbij en hier ver vandaan

Gaan zonder moeten

Vrij in komen en gaan

Altijd aan

Ontmoeten

EDITH SLOP ZENTVELD

Sufi Trail agenda

Loop & fiets met ons mee!

2025

Wandelkaravaan | 2 mei tot 12 juni vol

Rumi Trail fietskaravaan | 12 september tot 14 oktober

2026

Wandelkaravaan | 1 mei tot 11 juni

Rumi Trail fietskaravaan | 11 september tot 13 oktober

Wandeling Heiloo - Drie Bronnen Pelgrimsroute

Elke zaterdag 9:55u

verzamelen op station Heiloo

Meer informatie op sufitrail.nl of

driebronnenpelgrimsroute.nl

reparatie
nieuwe fietsen
onderhoud
en tweede hands fietsen

#seref_rijwielhandel
@seref_rijwielhandel

seref.nl

De beste fietsenmaker, in Haarlem

Zijlweg 117-ZW, 2013 DG Haarlem, Nederland

(023) 532 77 23

Vrienden (voor het leven)

Ik ben in 2007 en 2008 naar Santiago de Compostela gelopen en een jaar later in 2009 naar Istanbul. Wat mij bij is gebleven van deze wandeltochten zijn, naast het vele natuurschoon, vooral de ontmoetingen onderweg en daarna de bijbehorende vriendschappen. Ik koester deze vriendschappen na vele jaren nog steeds als een kostbaar juweel.

In 2015 ontstond het idee om een inspirerende wandelroute in Nederland dicht bij huis te maken. Na vele lange telefoongesprekken met Mohamed El-Fers is het idee van de drie bronnen pelgrimsroute in en rondom Heiloo ontstaan. Hij was tevens ook onze eerste vriend onderweg op de drie bronnen pelgrimsroute. Gaandeweg hebben in de eerste jaren van de routeontwikkeling meerdere vrienden erbij gekregen. Tijdens de corona jaren zijn onze wandelingen van tweemaandelijks naar maandelijks geschoven en daarna wekelijks op zaterdag.

Vaker en onder intensievere omstandigheden wandelen heeft ons een grotere groep vrienden gebracht die we na al die jaren nog steeds regelmatig zien en naarmate de tijd verstrijkt ook beter begrijpen en steeds meer gaan waarderen.

In het begin dachten we dat het een vriendschapsverbond tussen ons en de mede pelgrims was, maar we kwamen erachter dat het netwerk van de vriendschappen meerdere kruisbestuivingen had gekregen. Er zijn meerdere vriendschapscirkels ontstaan die ook met elkaar weer leuke activiteiten ontwikkelen. Zijn er alleen maar vriendschappen tussen de mede pelgrims ontstaan? Nee, vriendschappen die we met Marieke, Nellie en Cor Butter hebben, zijn voor ons heel erg waardevol. Erna Kanon was een van de vriendinnen die een tijd lang gestempeld heeft in de Oesdom. Frank Bakkum, ons historisch geweten en Edith Slop-Zentveldt. Wat zouden we zijn zonder haar gedichten. Jos Apeldoorn met zijn prachtige beelden en verhalen en Ted die we steeds vaker op de Oesdom ontmoeten. Leo, onze grote vriend die alle stormen met de Sirius heeft doorstaan en nu rustig de wandelboeken van de pelgrims stempelt. De lijst van de vrienden is nooit compleet, maar het geeft een beeld van de wandeling die we elke week maken.

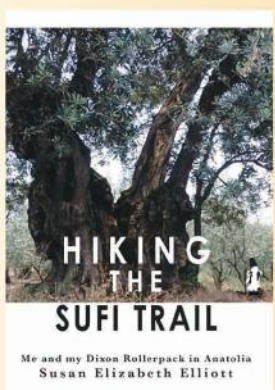
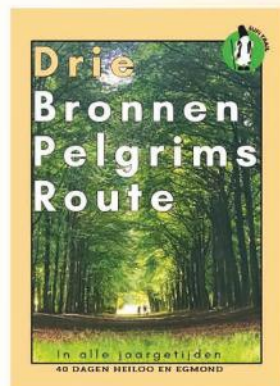
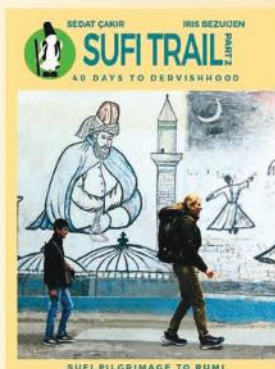
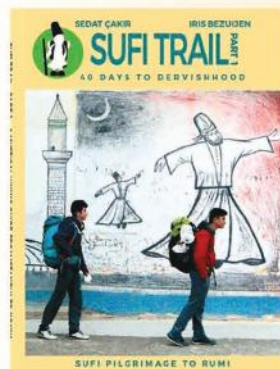
In mijn opinie is de essentie van het pelgrimeren dat je tot jezelf komt en vrienden maakt voor het leven.

Ik denk dat we in beide opzetten geslaagd zijn; we zijn steeds meer onszelf op de drie bronnen pelgrimsroute en elke week maken we weer nieuwe vrienden.

Wat een prachtige combinatie die we hopelijk nog vele jaren mogen bewandelen. Dank jullie hartelijk voor de mooie vriendschappen en de vele die nog mogen komen.

Sufi Trail als uitgever

ISSN 2949-950X

9 772949 950005 >